

Инструкция на правителството дава право на валията да ги изпълнява незабавно, освобождавайки го от задължението да изчаква потвърждение от Цариград - процедура, която е в нарушение на действащия Наказателен закон и напълно противоречеща на водещи принципи на танзиматските реформи.

За да парира всякакви бъдещи опити за подобни противодържавни действия, Мидхат паша заповядва издирване на всички сподвижници и симпатизанти на четата. В резултат на "успешна" полицейска акция в Свищов са заловени 50 души "съучастници в това разбойничество". Те, заедно с няколко от заловените и все още несъдени четници, са прехвърлени в Русенския затвор. След завръщането си в Русе Мидхат паша оглавява Наказателен съд /Джинает меджлиси/, който разглежда делата на подсъдимите. Разпитите започват на 5 юни 1867 г. в присъствието на осемнадесет съдебни заседатели - петнадесет турци и трима българи. Съдебните заседания са публични, но присъствието на чуждестранните консули, пребиваващи в Русе, противно на всеобщите очаквания не смекчава строгостта на присъдите. Позовавайки се на член 57 и член 63 от Наказателния закон, съдът издава 16 смъртни присъди, а 31 от заловените са осъдени на различни срокове заточение. Освободени са малолетните и тези, за които липсват всякакви доказателства за участие в революционната организация. Натовареният с извънредни правомощия Мидхат паша отново не спазва категоричното изискване на член 16 от Наказателния кодекс, който гласи, че смъртните присъди се изпълняват след потвърждение от правителството и издаване на султански указ, съдържащ всички доказателства за престъплението и издадената присъда.

При налагането на най-тежкото наказание съдебните заседатели се позовават на член 57 от закона, който предвижда смъртно наказание за подбудителите към въоръжени действия, насочени срещу държавата и за водачите на въоръжени чети. Съдът не се съобразява с втората половина от текста на този член, в който изрично е подчертано, че редовите участници се наказват с вечно или временно заточение "съразмерно с доказаната степен на злодеянието и участието им в бунта" и издава множество смъртни присъди без да прецизира степента на персонална виновност с единствената и открито демонстрирана цел те да послужат за назидание на населението.

След новата въстаническа акция от 1868 г. правителството назначава Извънредна следствена комисия, ръководена отново от Мидхат паша, който спешно е изпратен в Русе. Само ден след пристигането му в столицата на Дунавския вилает двама от арестуваните са осъдени на смърт и отведени на бесилката. Всички чужди наблюдатели осведомяват своите правителства, че съденето се извършва по бързата процедура - един вече добре познат, изпиан в детайли сценарий. В доклад, отразяващ началото на процеса, италианският консул Алесандро Ди Донато пише: "Вероятно поради пълномощията на Мидхат паша, тази сутрин имаше само ускорено съдебно разглеждане, ако може да се нарече съд един кратък разпит без защита."¹⁵ Консулт основателно смята, че това поведение на Мидхат ще направи лошо впечатление в Европа и не крие съмненията си, че "тази енергична и строга мярка"